

Istorinis meilės romanas

CANDACE
CAMP

APDAIRI
PIRŠLĖ

3

Planuojant vedybą

svajonių knygos

CANDACE
CAMP

Planuojant vedybas

Iš anglų kalbos vertė
Emilija Grigulaitė

svajonių knygos

Vilnius, 2026

I

Ledi Odelijos Penkali gimtadienio puota buvo pokylių sezono įvykis... nors pokylių sezonas dar nebuvo prasidėjęs. Būti nepakviestam reiškė kone viešą pažeminimą. O būti pakviestam, tačiau nedalyvauti, atrodė neįmanoma.

Santuokos arba kraujo ryšiais ledi Penkali buvo susijusi su puse galingiausių ir turtingiausių šeimų Anglijoje. Kunigaikščio duktė, ištekėjusi už grafo, ji buvo aukštuomenės ramstis, labai retai kas išdrįsdavo ją suerzinti. Savo klestėjimo laikais aukštuomenę ledi Penkali valdė taip kaip savo šeimą – kandžiu liežuvium ir geležine valia, ir nors metams bėgant vis daugiau laiko praleisdavo užmiesčio dvare, Londone retai pasirodydavo net pokylių sezono metu, ji vis dar buvo jėga, su kuria reikėjo skaitytis. Be galo mėgstanti rašyti laiškus, Olivija Penkali visada žinojo tiek geras, tiek blogas naujienas ir nepraleisdavo progos brūkštelėti kelis žodžius, jeigu pajusdavo, kad kažkam reikia jos patarimo.

Taigi šiomet, kai ji pranešė aštuoniasdešimt penktojo savo gimtadienio proga iškelsianti didžiulį pokylį, tai aki-mirksniu tapo įvykiu, kurio niekas, kad ir kokią padėtį visuomenėje užimantis, kad ir kokių turintis pretenzijų, nerizikuotų praleisti, net jeigu jis vyktų Londone sausio mėnesį, pačiu nemadingiausiu ir sunkiausiu laikotarpiu per metus. Nei sniegas, nei šaltis, nei sunkumai, kurių bus į va-lia, prireikus atverti savo namus sostinėje trumpam vizitui, negalėjo sulaikyti aukštuomenės damų, kurios guodėsi tuo, kad bent jau bus ne taip kaip paprastai sausio mėnesį, kai Londonas būna tuštutėlis, nes visi svarbūs žmonės sugužės į ledi Odelijos puotą.

Tarp tų, kurie atvažiavo į Londoną iš savo užmiesčio dvarų, buvo kunigaikštis Ročfordas su seserimi ledi Ka-landra ir jūdviejų senele, našlaujančia kunigaikštienę Ročford. Kunigaikštis, vienas iš tų retų egzempliorių, ku-riems būtų pakakę drąsos nepriimti ledi Odelijos kvietimo, nenorėjo to daryti. Šiaip ar taip, jis buvo jos sūnėnas ir lai-kėsi nuomonės, kad privalo vykdyti savo kaip giminaičio pareigas. Be to, Londone jis turėjo verslo reikalų.

Našlaujanti kunigaikštienė atvyko todėl, kad velionio jos vyro vyresnioji sesuo ledi Penkali, iš tikrųjų nelabai jos mėgstama, buvo viena iš nedaugelio dar gyvų jos kartos žmonių (nors kunigaikštienė atsargiai pabrėždavo, kad ledi Penkali už ją keleriais metais vyresnė), be to, viena iš vos kelių moterų, kurias kunigaikštienė laikė sau lygiomis pagal padėtį visuomenėje. Trumpai tariant, ledi Odelija, nors kartais demonstruodavo stulbinamai prastas ma-nieras, priklausė kunigaikštienės draugų ratui.

Iš trijulės, sėdinčios karietoje, kuri ilgoje eilėje kartu su kitomis lėtai šliaužė Kavendišo lanko gatve link ledi Penkali namų durų, tik jauniausia iš jų, ledi Kalandra, nekantriai laukė vakaro.

Dvidešimt trejų metų Kelė (taip ją vadino artimiausi žmonės) penkerius metus buvo išvykusi, todėl pokylis Londone, juo labiau rengiamas jos aštuoniasdešimtmetės giminaitės, įprastomis aplinkybėmis nekeltų jaudulio. Tačiau Kelė ką tik buvo praleidusi keletą ilgų mėnesių kaime, Lilių šeimos dvare Markastle, o tas laikas dar labiau prailgo ir atsibodo dėl begalinės daugybės nuobodžių lietingų dienų ir visą laiką šalia esančios senelės.

Įprastomis aplinkybėmis jos senelė didžiąją dalį metų gyveno savo namuose Bate ir su malonumu vadovavo ramios ir gerai išauklėtos bendruomenės visuomeniniam gyvenimui, tik retkarčiais, dažniausiai pokylių sezono metu, atvažiuodavo į Londoną prižiūrėti, kad dukraitė elgtųsi prideramai.

Tačiau pastarojo pokylių sezono pabaigoje našlaujanti kunigaikštienė nusprendė, jog ledi Kalandrai jau seniai laikas tekėti, o jos pagrindinė užduotis – pasirūpinti, kad dukraitė susižadėtų... be abejo, su tinkamu džentelmenu. Todėl paaukoko įprastą žiemos sezoną Bate ir laiką leido skersvėjų perpučiamame sename šeimos dvare Norfolke.

Taigi Kelė pastaruosius kelis mėnesius praleido atšiaurių oro sąlygų įkalinta dvaro rūmuose, klausydamasi, kaip senoji ledi kritikuoja jos elgesį, žeria pastabas apie merginos pareigą ištekti ir dalijasi nuomone apie įvairių karalystės didikų tinkamumą į vyrus.

Todėl nuo minčių apie tikrą puotą su muzika ir šokiais, su draugais aplinkui ir paskalomis, jai iš jaudulio suspaudė paširdžius. O sužinojusi, kad ledi Odelijos pokylis bus kaukių balius, Kelė nusprendė, jog taip dar įdomiau. Šis faktas ne tik garantavo Kelei didžiulį pasitenkinimą kuriant kostiumą, bet ir visam vakarui suteikė intriguojančio paslaptiškumo.

Rūpestingai apsvarsčiusi ir pasitarusi su siuvėja, Kelė nusprendė rinktis Henriko VIII laikų stiliaus apdarus. Prie galvos prigludusi Tiudorų* epochos kepuraitė jai žavingai tiko, tamsiai raudona suknelės spalva sudarė puikų kontrastą juodoms garbanoms bei skaisčiai odai... ir buvo malonus pokytis po baltos spalvos, kone primygtinai pageidaujamos tokių jaunų netekėjusių merginų kaip ji garderobe.

Kelė pažvelgė į karietoje priešais ją sėdintį brolių. Ročfordas, žinoma, nė neketino maskuotis, vilkėjo, kaip paprastai, elegantišką, juodą vakarinį kostiumą ir baltus marškinius, buvo su iškrakmolyta ir nepriekaištingai parišta balta kaklaskare, ir tik viršutinę veido dalį dengianti juoda kaukė bylojo apie nuolaidą pokylio reikalavimams. Tamsaus gymio gražuolis, žinoma, vis tiek atrodė ganėtinai romantiškas ir netgi pavojingas, kad dauguma damų per pokylį diršiotų jo pusėn ir dūsautų.

Sutikęs Kelės žvilgsnį, Ročfordas jai meiliai nusišypsojo.
– Džiaugiesi galvodama, kad ir vėl šoksi, Kele?

Ji taip pat jam nusišypsojo. Jos vyresnysis brolis kitiems galėjo atrodyti per daug oficialus ir šaltas, gal net rūstokas, bet Kelė žinojo, kad jis nėra beširdis. Tik santūrus ir neskuba

* Anglijos karalių dinastija, valdžiusi 1485–1603 m.

PLANUOJANT VEDYBAS

bičiuliautis. Kelė suprato, kodėl jis taip elgiasi, nes pamatė: jeigu esi kunigaikštis ar netgi tik kunigaikščio sesuo, žmonės stengsis tau įsiteikti ne todėl, kad norėtų susidraugauti, o tikėdamiesi socialinės ir piniginės naudos. Ji įtarė, kad Sinkleris šiuo požiūriu turi daug kartesnės patirties negu ji, nes titulą ir turtus paveldėjo būdamas labai jaunas, o apsaugoti ir patarti galinčio vyresniojo brolio neturėjo.

Jų tėvas mirė, kai Kelei buvo penkeri, o motina, miela moteris begalinio liūdesio paženklintu veidu, atgulė į kapą po devynerių metų, vis dar gedėdama savo vaikų tėvo. Brolis buvo vienintelis Kelės giminaitis, žinoma, išskyrus senelę. Penkiolika metų vyresnis už Kele, Sinkleris prisiėmė ne tik brolio, bet ir globėjo vaidmenį, ir galų gale tapo jai net nebe broliu, o jaunu, jai atlaidžiu tėvu. Kelė įtarė, kad jis neprieštaravo kelionei į tetos gimtadienio pokylį Londone, nes žinojo, jog sesuo trokšta pasilinksminti.

– Taip, aš laikiu nesulaukiu to pokylio, – atsakė jam Kelė. – Pastarąjį kartą šokau Irenos ir Gideono vestuvėse.

Ledi Kalandros draugai ir artimieji gerai žinojo, kad ji yra judri mergina: užuot sėdėjusi su rankdarbiu prie židinio, labiau mėgo jodinėti arba sparčiu žingsniu vaikščioti po apylinkes, ir net pokylių sezono pabaigoje galėdavo nepavargdama šokti.

– Šokai per Kalėdas, – priminė jai kunigaikštis linksmi spindinčiomis akimis.

Kelė pavartė akis.

– Šokiai su broliu, kai senelė skambina pianinu, nesiškai.

– Buvo nuobodi žiema, – pripažino Ročfordas. – Važiavo sime į Dansio Parką, kaip žadėjau.

Kelė nusišypsojo.

– Bus puiku vėl susitikti su Konstancija ir Dominiku. Dabar, kai ji laukiasi kūdikio, jos laiškai spinduliuoja laimę.

– Liaukis, Kalandra, apie tokius dalykus su džentelmenu nekalbama, – sudraudė ją kunigaikštienė.

– Čia juk tik Sinkleris, – sulaikiusi atodūsi, maloniai pabrėžė Kelė. Ji buvo seniai pripratusi prie griežto senelės požiūrio į prideramą elgesį ir labai stengėsi jos nesuerzinti, tačiau po trijų mėnesių kunigaikštienės pamokslių nervai galėjo ir neišlaikyti.

– Taip, – sutiko Ročfordas, šypsodamasis seseriai. – Čia tik aš, o aš juk puikiai žinau, kokia ji išdykėlė.

– Lengva tau šaipytis, – tarė jam senelė. – Tokią padėtį aukštuomenėje užimanti moteris kaip Kelė privalo elgtis labai protingai. Ypač kol dar neištekėjusi. Džentelmenas nesirenka į žmonas merginos, kuri elgiasi nederamai.

– Ar yra džentelmenas, kuris išdrįstų pasakyti, kad Kalandra elgiasi nederamai? – paklausė Ročfordas, kurio veidas įgavo šalto arogantiškumo išraišką, Kelės vadinamą *kunigaikščio veidu*.

– Aišku, kad ne, – skubiai atsakė kunigaikštienė. – Tačiau ištekti norinti mergina privalo gerai pagalvoti, ką sako arba daro.

– Ar tu nori ištekti, Kele? – pasiteiravo Ročfordas, nukreipęs į seserį pašaipų žvilgsnį. – Aš nežinojau.

– Nenoriu, – ryžtingai tarė Kelė.

– Tikrai nori, – paprieštaravo senelė. – Netekėjusios moterys visada trokšta ištekti, tik vienos prisipažįsta, o kitos – ne. Tu, mieloji, jau nebesi jaunutė mergina per pirmą savo

PLANUOJANT VEDYBAS

pokylių sezoną. Tau dvidešimt treji, beveik visos merginos, kurios tą patį sezoną kaip ir tu buvo pristatytos aukštuomenei, jau susižadėjusios... netgi ta apskritaveidė lordo Tripso duktė.

– Su airiu grafu, kuris turi daugiau žirgų nei perspektyvų? – paklausė Kelė. – Taip jūs apie jį sakėte praėjusią savaitę.

– *Tau* aš, be abejo, norėčiau geresnio sutuoktinio, – atšovė senelė. – Tačiau be galo apmaudu, kad toji mergiūkštė susižadės anksčiau už tave.

– Kelė turi marias laiko, spės susirasti vyrą, – nerūpestingai metė Ročfordas senelei. – Patikėkite, daugybė vyrų paprašytų manęs jos rankos, jei tik juos truputį padrašinčiau.

– Bet to tu, žinoma, nepadarysi, – kandžiai tarė kunigaikštienė.

Kunigaikštis kilstelėjo antakius.

– Juk jūs nenorėtumėte, senele, kad leisčiau visokiems plevėsoms ir laimės ieškotojams merginti Kalandrą.

– Aišku, kad nenorėčiau. Neapsimesk kvailiu. – Našlaujanti kunigaikštienė buvo viena iš nedaugelio, nejaučiančių jam pagarbios baimės, ir dažniausiai nedvejodama išrėždavo savo nuomonę. – Tik sakau, kad visi žino, jog užtektų džentelmenui parodyti dėmesį tavo seseriai, ir netrukus jis veikiausiai sulauktų tavo vizito. O to nelabai kas trokšta.

– Nežinojau, kad esu toks baisus, – maloniai tarė Ročfordas. – Nors taip išties gali būti, aš vis tiek nesuprantu, kodėl Kelę turėtų dominti vyriškis, kuris, prieš pradėdamas merginti ją, nenorėtų pasikalbėti su manimi. – Jis pasisuko į Kelę. – Ar tave domina kuris nors konkretus džentelmenas?

Kelė papurtė galvą.

– Ne. Man gerai ir taip.

– Tu amžinai nebūsi geidžiamiausia mergina Londone, – perspėjo ją senelė.

– Todėl dabar turi mėgautis gyvenimu, – pareiškė Ročfordas, veiksmingai užbaigdamas pokalbį.

Dėkinga broliui už pagalbą, Kelė nukreipė dėmesį į langą ir žvilgčiojo pro užuolaidas į kariatas priekyje, atsi-kratančias savo keleivių. Tačiau buvo ne taip lengva nekreipti dėmesio į senelės žodžius.

Kelė sakė tiesą: ji buvo visiškai *patenkinta* savo gyvenimu. Pavasario ir vasaros mėnesiais mėgavosi šurmulingu visuomeniniu gyvenimu – šokiais, teatro spektakliais, opera, o ir kitu metu būdavo labai užsiėmusi. Turėjo draugų, kuriuos galėdavo lankyti. Pastaraisiais mėnesiais ji ypač susidraugavo su Konstancija, neseniai ištekėjusia už vikonto Leitono, ir kai kunigaikštis būdavo Dansio Parke, Kelė su Konstancija praleisdavo daug laiko, nes Redfildsas, Dominiko ir Konstancijos, namai buvo vos už poros mylių nuo Dansio Parko. Kunigaikštis turėjo ir daugiau namų bei dvarų, kuriuos kartkartėmis aplankydavo, Kelė dažnai vykdavo su juo. Jai retai būdavo nuobodu, nes kaime mėgdavo jodinėti ir vaikščioti pėsčiomis, nesibodėdavo kaimiečių nei tarnų draugijos. Nuo penkiolikos metų ji buvo kunigaikščio namų šeimininkė, tad visada turėdavo ką veikti.

Vis dėlto senelė buvo teisi, Kelė tai suprato. Artėjo laikas, kai ji privalės ištekėti. Po dvejų metų jai sukaks dvidešimt penkeri, dauguma merginų iki to laiko išteka. Jeigu ji liktų netekėjusi, kitų akyse taptų senmerge, o būti senmerge nėra labai malonu.

Iš tikrųjų tai Kelė nebuvo nusistačiusi prieš santuoką. Ne taip kaip jos draugė Irena, kuri visada tvirtino niekada netekėsianti... tačiau sutikusi lordą Redburną pakeitė nuomonę. Ne, Kelė tikėjosi ištekėti. Norėjo turėti sutuoktinį ir vaikų, ir savo namus.

Visa bėda, kad nesutiko tokio vyro, už kurio norėtų ištekėti. Na, kartą ar du buvo pametusi galvą, kai dėl vyro šypsenos arba plačių pečių, aptemptų husaro uniforma, širdis ėmė plakti smarkiau. Bet tai buvo trumpalaikės, greitai praeinančios akimirkos, Kelė dar turėjo sutikti vyrą, kurį kasryt norėtų matyti prie pusryčių stalo... ką jau kalbėti apie miglotus, žaviai paslaptinius ir truputį bauginančius santuokinio guolio ritualus.

Klausydamasi kitų jaunų moterų entuziastingų pasakojimų apie vieną ar kitą džentelmeną, Kelė spėliodavo, ką reiškia taip beatodairiškai nerti į tokią gilią meilės bedugnę. Svarstydamas, ar tos merginos susimąsto apie kitą tokios meilės pusę – apie ašaras, kurias Kelė matė liejant savo motiną, nors buvo praėję jau daug metų po sutuoktinio mirties, apie tai, kad dar gerokai prieš savo mirtį ji buvo tapusi bejėgiu liūdesio šešėliu. Kelė klausdavo savęs, ar jai taip sunku įsimylėti todėl, kad žino, kiek daug sielvarto gali suteikti meilė... ar ji tiesiog nesugeba pamilti?

Kunigaikščio karietai privažiavus prie pagrindinių ryškiai apšviesto namo laiptų ir, liokajui prišokus atidaryti durų, Kelė nustūmė niūrias mintis į šalį. Ji neketino leisti, kad senelės pastabos ir jos pačios dvejonės sugadintų jai pirmą šventinį vakarą Londone.

Pasitikrinusi, ar jos stilinga kaukė tvarkingai dengia viršutinę veido pusę, Kelė paėmė brolio pasiūlytą ranką ir išlipo iš kariatos.

Pokylių salėje juos pasitiko ledi Frančeska Hoston, kuri su nedidele žydro atlaso kauke buvo lengvai atpažįstama. Ledi Frančeska, kreminės, auksinės ir žydros spalvų vizija, vilkėjo piemenaitės kostiumą – žinoma, ne originalų, o romantizuotą. Jos šviesios garbanos buvo sukeltos ir surištos žydrais kaspinais, derančiais prie plataus kaspino, kuriuo buvo apvyniota jos balta piemenaitės lazda į apačią nuo rankenos. Segėjo ji žydro atlaso viršutinį sijoną, pasiūtą taip, kad būtų matyti po juo vilkimo balto sijono raukiniai, tarpais suimti ir papuošti roželėmis. Kojas buvo apsiavusi auksaspalvėmis kurpaitėmis.

– Regis, žaidi slėpynes, – tingiai nutęsė Ročfordas, lenkdamasis prie ledi Frančeskos rankos, kai ši padarė reveransą.

– O tu, kaip matau, nepasivarginai įsigyti kostiumo kaukių baliui, – atšovė Frančeska. – Turėjau nujausti. Na, privalėsi pasiaiškinti ledi Odelijai. Žinok, jai labai patiko mintis surengti maskaradą.

Ji mostelėjo ranka į moterį kitoje menės pusėje. Ant pakylos, mėlynu aksomu apmuštame krėsle aukštu atlošu, ledi Odelija sėdėjo lyg soste – kitaip nepavadinsi. Ant galvos užsidėjusi oranžinį peruką, o veidą nusidažiusi baltai. Prie kupetos ryškių garbanų buvo pritvirtintas auksinis lankelis, o nuo suknelės iš nugaros pusės į viršų kilo ir pakaušį gaubė iškrakmolyta rauktinė apykaklė. Nuo kaklo per brokato korsažą iki pat sijonų driekėsi kelios eilės perlų vėriniių, pirštus puošė žiedai.

PLANUOJANT VEDYBAS

– A, Geroji karalienė Besė*, – pasekęs Frančeskos žvilgsnį, tarė Ročfordas. – Manau, gerokai senstelėjusi.

– Jai geriau to nesakyk, – patarė jam Frančeska. – Ji negali ilgai stovėti priimdama svečius, todėl nusprendė surengti karališką priėmimą. Manau, kad gerai padarė. – Frančeska pasisuko į Kelę ir meiliai šypsodamasi ištiesė į ją rankas. – Mieloji Kele. Bent tavimi galima pasikliauti. Kaip žavingai atro dai.

Kelė su šypsena pasisveikino. Ji visą savo gyvenimą pažinojo ledi Hoston, nes ši buvo vikonto Leitono sesuo ir užaugo Redfildse, netoli nuo kunigaikščio Dansio Parko. Frančeska buvo keleriais metais vyresnė, Kelė vaikystėje ją dievino ir jautė jai pagarbą baimę. Ištekėjusi už lordo Hostono, Frančeska išvyko iš Redfildso, tačiau Kelė kartkartėmis su ja susitikdavo, kai Frančeska atvažiuodavo aplankyti savo tėvų. Vėliau, kai Kelė buvo pristatyta aukštuomenei, jos dažnai susitikdavo, nes ledi Frančeska, prieš penkerius metus tapusi našle, buvo viena ryškiausių aukštuomenės damų. Ji turėjo nepriekaištingą stiliaus jausmą, ir nors jau persiritusi į ketvirtą dešimtį, vis dar buvo viena gražiausių moterų Londone.

– Patikėk, aš visiškai nematoma šalia tavęs, – tarė Frančeska Kelė. – Tu nuostabi. Bet kaip tetai Odelijai pavyko priversti tave pasitikti svečius?

– Ak, mieli, ji padarė daug daugiau. Ledi Odelijai atrodo, kad ji pati negali rengti pokylio savo garbei, taigi šis darbas prislėgė jos sesers ledi Redburn ir naujosios

* Anglijos karalienė Elžbieta I, karaliavusi 1558–1603 m. Dar buvo vadinama Karaliene Mergele.

grafienės Redburn pečius... tu juk pažįsti Ireną... – Frančeska pasisuko į šalia jos stovinčią moterį.

– Be abejo, – atsakė Kelė. Aukštuomenei priklausė santykinai nedaug žmonių ir ji jau kelerius metus paviršutiniškai pažinojo Ireną. Prieš porą mėnesių, kai Irena ištekėjo už Gideoną, lordo Redburno, kuris buvo ledi Kalandros ir kunigaikščio tolimas giminaitis, Kelei pavyko artimiau su ja susipažinti.

Irena nusišypsojo jai įprasta nuoširdžia šypsena ir pasisveikino:

– Sveika, Kele. Malonu tave matyti. Ar Frančeska sakė, kad aš piktnaudžiauju jos geraširdiškumu?

– Vargu ar tai piktnaudžiavimas, – paprieštaravo Frančeska.

Irena nusijuokė. Ji buvo aukšta moteris tankiomis šviesiomis garbanomis, tad senovės graikų stiliumi susisukusi į baltą audinį atrodė pribloškiamai. Keistos auksaspalvės jos akys linksmi žvelgė į pasaulį. Santuoka Irenai išėjo į naudą, pagalvojo Kelė. Irena buvo graži kaip niekada.

– Frančeska norėjo pasakyti, kad yra dar blogiau, – paaiškino Irena, maloniai žvelgdama į Frančeską. – Tu juk žinai, kokia aš bejėgė, kai reikia surengti pokylį. Visa našta atiteko Frančeskai, todėl turite pagirti ją, kad pokylis pavyko. Tiesą sakant, kad jis apskritai vyksta.

Meiliai nusišypsojusi Frančeska pasisuko pasveikinti kitų svečių, o Kelė nuėjo prie pokylio šeimininkų ir Irenos su sutuoktiniu lordu Redburnu. Gideonas, lordas Redburnas, šįvakar į pokylį atėjo apsirengęs kaip piratas, ir Kelė nusprendė, kad toks kostiumas itin dera prie jo

nešabloniškos išvaizdos. Galingo sudėjimo tamsiais, mažumėlę susitaršiusiais plaukais vyras labiau priminė piratą, kuris galėjo sustabdyti ir apiplėšti laivą, nei džentelmeną, ir neatrodė, kad jam būtų nejauku dėl už plataus diržo užkišto trumpo jūreiviško kardo.

– Ledi Kalandra, – pasveikino ją Gideonas, trumpai, bet pagarbiai linktelėjęs. – Ačiū, kad atėjote. – Vieną akimirką šypsena sušvelnino griežtus jo veido bruožus. – Malonu išvysti pažįstamą veidą.

Kelė nusišypojo. Visi žinojo, kad didikų draugijoje Gideonas jaučiasi nejaukiai: dėl keistų įvykių vaikystėje jis užaugo Londone dideliame skurde, tačiau išgyveno ir netgi suklestėjo, pasikliaudamas vien savo protu. Kai jau būdamas suaugęs vyras atgavo padėtį aukštuomenėje, jis sunkiai pritapo prie kitų savo luomo žmonių. Nerasdamas su jais bendros kalbos, jis vengdavo aukštuomenės renginių. Tačiau su Irena, kuri buvo stačiokė ir, kaip ir jis, nepaisė kitų nuomonės, Gideonas rado bendrą kalbą. Iš to, ką pastebėjo būdama šalia Gideono, Kelė nusprendė, jog jis – įdomus žmogus.

– Man malonu čia būti, – patikino ją Kelė. – Deja, Markastle žiemą būna gana nuobodu. Be to, juk neįmanoma nedalyvauti tetos Odelijos gimtadienio baliuje.

– Regis, taip mąsto pusė Anglijos, – pareiškė Gideonas, metęs žvilgsnį į pokylių menę.

– Leisk man pristatyti tave garbės viešniai, – pasiūlė Irena, įsikibusi Kelei į parankę.

– Išdavikė, – tyliai apkaltino ją sutuoktinis, tačiau šilta šypsena, kurią jis pasiuntė žmonai, paneigė dygią žodžio

prasmę. – Tu tiesiog naudojiesi proga dingti iš pokylio šeiminkų būrio.

Irena nusijuokė mesdama lordui Redburnui koketišką žvilgsnį.

– Gali prie mūsų prisidėti, jeigu nori, mes neprieštarujame. Esu tikra, kad Frančeska sėkmingai susidoros su svečių antplūdžiu.

– Hmm... – Lordas Redburnas apsimetė svarstantis. – Pasitikti svečius ar susidurti su teta Odelija... tikrai sunku apsispręsti. Ar nėra trečio, malonesnio pasirinkimo... tarkim, pulti į degantį pastatą? – Nusišypsojęs žmonai šypsena, kuri beveik prilygo glamonei, Gideonas tęsė: – Geriau liksiu čia, nes teta Odelija ir vėl duos man pylos, kad nepaklausiau jos ir neapsirengiau kaip seras Fransis Dreikas* su gaubliu po ranka.

– Su gaubliu? – tyliai pakartojo Kelė, kai jiedvi su Irena nuėjo toliau.

– Taip. Dėl to, kad apiplaukė visą pasaulį... nors aš nesu tikra, jog seras Fransis Dreikas tikrai jį apiplaukė. Bet kažin ar tai svarbu tetai Odelijai.

– Nieko keista, kad Redburnas nenorėjo tokio kostiumo.

– Ne, bet tikrai ne dėl gaublio, o dėl tų trumpų pūstų kelnų.

Kelė nusijuokė.

– Stebiuosi, kad tau išvis pavyko jį įtikinti apsilikti maskaradinį kostiumą. Sinkleris nė neketino paklusti, užsidėjo tik pusinę veido kaukę.

* *Francis Drake* (angl.) – XVI a. anglų keliautojas, piratas.

– Aišku, kunigaikštis pernelyg išdidus, – nerūpestingai tarė Irena. – Beje, atradau nuostabų dalyką: žmona dažnai turi stebuklingų galių paveikti savo sutuoktinio nuostatas, sprendimus ir poelgius. – Jos akys žibėjo pro auksaspalvės kaukės plyšelius, o lūpose žaidė valiūkiška šypsienėlė.

Supratusi Irenos žodžių potekstę, Kelė lengvai nuraudo ir pajuto, kaip ją nusmelkė pažįstamas smalsumas. Moteris paprastai iškart liaudavosi kalbėjusios apie santuokinio guolio reikalus, kai netoliese pasirodydavo netekėjusi mergina, todėl Kelė mažai žinojo, kas vyksta sutuoktinių miegamuosiuose, jiems likus vieniems, nors kaip mergina, užaugusi kaime, ji turėjo elementarų supratimą apie intymius santykius – bent jau tarp arklių ir šunų.

Vis dėlto Kelė negalėjo negalvoti apie jausmus, fizinius ir dvasinius potyrius, kurie turėjo būti neatsiejami nuo šios itin asmeniškos žmonių sueities. Paklausti tiesiai buvo neįmanoma, todėl ji rankiojo pokalbių nuogirdas, o kartais kuri nors moteris netyčia ką nors prasitardavo. Irenos užuomina šįvakar buvo kitokia negu dauguma, kurias Kelė buvo girdėjusi iš ištekęusių moterų. Nors kalbėjo su humoru, jos balse nuskambėjo *pasitenkinimas* – ne, kažkas daugiau, kažkoks keistas murkimas moters, kuri kaip žmona galėjo paveikti sutuoktinį, dalyvaudama tame veiksmingame procese, apie kurį užsiminė.

Kelė metė į Ireną skersą žvilgsnį. Pamanė, kad jei ir galima su kuo nors apie tai pasikalbėti, tai tik su ja. Kurį laiką svarstė, kaip galėtų pakreipti pokalbį norima linkme, tačiau nesugalvojusi, ką pasakyti, apsižvalgė po menę ir visos mintys išgaravo iš galvos.

Kitoje menės pusėje prie vienos iš kolonų stovėjo vyriškis. Atsirėmęs petimi į koloną, rankas susinėręs ant krūtinės, jis atrodė atsainiai atsipalaidavęs. Vilkėjo rojalistų* stiliaus kostiumą, buvo su skrybėle plačiu kraštu, kuris vienoje pusėje buvo užlenktas į viršų ir prismeigtas, o kitą pusę puošė didžiulė plunksna. Rankas iki pat alkūnių dengė minkštos odos pirštinės ilgais plačiais riešais. Gelsvai rudi bridžiai buvo sukišti į minkštos odos aulinius batus, elegantiškai susegtus žemiau kelių, o prie kulnų pritaisyti grakštūs auksiniai pentinai. Prie kelių jis vilkėjo pridertą trumpą švarką su įpjovomis, be jokių papuošalų, ant viršaus atsainiai buvo užsimetęs trumpą apsiaustą, nerūpestingai surištą po kaklu, o vienoje pusėje nerūpestingai užkištą už dailios špagos, kabančios jam prie juosmens.

Jis atrodė lyg nužengęs iš paveikslo, vaizduojančio didikus, kurie kovojo ir žuvo už savo žiaurios lemties karalių Karolį I**, – buvo elegantiškas, liesas ir raumeningas. Tamsi, viršutinę veido dalį dengianti kaukė tik sustiprino jį gaubiančią romantikos ir paslapties aurą. Arogantiška ir kiek nuobodžiaujančia veido išraiška vyriškis dairėsi po menę. Ūmai išvydo Kele.

Nepažįstamasis nė nekrustelėjo, jo veido išraiška nepasikeitė, bet Kelė iškart pajuto, jog jis įsitempė. Ji nenusuko žvilgsnio, tačiau prilėtino žingsnius. Vyriškio veidą

* *Cavaliers* (angl.) – karaliaus Karolio I šalininkai Anglijos pilietinio karo (1642–1651) metu.

** Pralaimėjęs Anglijos pilietinį karą Karolis I buvo nuteistas mirti už tėvynės išdavimą. Jis buvo pirmas pasaulio monarchas, kuriam viešai vienoje Londono aikštėje nukirsta galva.

pamažu nušvietė šypsena, jis nukėlė skrybėlę ir ekstravagantiškai nusilenkė.

Susivokusi, kad spokso į jį, Kelė nuraudo ir paspartinusi žingsnius pasivijo Ireną.

– Ar tu pažįsti tą vyrą? – prislopintu balsu paklausė Kelė. – Rojalisto apdarais?

Irena apsidairė.

– Kur... o... Ne, nesu tikra, jog jį pažįstu. Kas jis toks? – Ji atsigręžė į Kelę.

– Nemanau, kad kada nors esu jį mačiusi, – atsakė Kelė. – Man jis atrodo... įdomus.

– Be abejo, tai dėl kostiumo, – ciniškai pareiškė Irena. – Net pats didžiausias nuoboda apsivilkęs rojalisto kostiumą atrodytų šauniai.

– Turbūt, – sutiko Kelė, bet neatrodė įtikinta. Jai labai magėjo atsigręžti ir dar kartą pažiūrėti į nepažįstamąjį, bet atsispyrė pagundai.

– Kalandra! Štai ir tu! – sušuko ledi Odelija griausmingu balsu, joms priartėjus prie pakylos, ant kurios buvo įsitaisiusi senoji ledi.

Kelė šypsodamasi pasilypėjo arčiau tetulės.

– Noriu jus pasveikinti gimtadienio proga, teta Odelija.

Ledi Odelija, grėsmingai atrodanti net tada, kai nebūdavo apsirengusi kaip karalienė Elžbieta, didingai linktelėjo ir tikros valdovės vertu mostu pakvietė Kelę prieiti.

– Prieik, mergaite, ir mane pabučiuok. Leisk pasižiūrėti į tave.

Kelė paklusniai pasilenkė ir pabučiavo senolei į skruostą. Teta Odelija paėmė jai už abiejų rankų ir įdėmiai pažvelgė į veidą.

– Graži kaip paprastai, – pareiškė patenkintu balsu. – Visada sakiau, kad tu pati gražiausia. Turiu omenyje – iš Lilių, – paaiškino ji Irenai.

Irena supratingai linktelėjo ir nusišypsojo. Ji buvo viena iš nedaugelio aukštuomenės moterų, visai nebijančių ledi Penkali; tiesą sakant, jai patiko senoji moteris ir jos stačioniškas elgesys. Kelis kartus ji taip susiginčijo su Odelija, kad visi kiti spruko iš kambario, palikdami jas įraudusias, liepsnojančiomis akimis, tačiau visiškai patenkintas savimi ir savo priešininke.

– Nesuprantu, kas atsitiko tiems jauniems vyrams, – tęsė ledi Odelija. – Mano laikais tokią merginą kaip tu kas nors būtų pasičiupęs jau pirmais metais.

– Galbūt ledi Kalandra nenori, kad ją kas nors pasičiuptų, – tarė Irena.

– Ei, nekišk jai į galvą savo radikalių minčių, – perspėjo ją ledi Odelija. – Kelė visai nenori likti senmerge, tiesa, mieloji?

Kelė sulaukė atodūsi.

– Tiesa, teta. – Ar šįvakar jai taip ir nepavyks išvengti šios temos?

– Aišku, kad nenori! Kokia protinga mergina norėtų? Jau pats laikas tau apie tai pagalvoti, Kalandra. Paprašyk tos mergiūkštės Frančeskos pagalbos. Visada maniau, kad toji mergina plaukų turi daugiau negu proto, tačiau ji sugebėjo nusiųsti šią užsispyrėlę prie altoriaus. – Ledi Odelija pamojo ranka į Ireną, kuri juokingai pabalino akis. – Nors nebuvau tikra, kad jai pavyks.

– Iš tikrųjų, teta, – įsiterpė Irena. – Išgirdus, kaip judvi ir ledi Redborn apie tai kalbate, galima pagalvoti, kad aš ir jūsų vaikaičiai čia niekuo dėti, viską padarė ledi Frančeska.

PLANUOJANT VEDYBAS

– Cha! Jeigu būčiau palikusi šį reikalą judviem, mes iki šiol vis dar lauktume vestuvių, – atšovė ledi Odelija, o linksmi žiburėliai akyse sušvelnino kandžius žodžius.

Jos ir toliau žaismingai žodžiavosi tarpusavyje, ir Kelė su dėkingumu suprato, kad Irena meistriškai stengiasi nukreipti senosios ledi dėmesį nuo Kalandrai jautrios temos apie netekėjusios moters padėtį visuomenėje. Ji šypsena padėkojo Irenai už pagalbą.

Kelė stovėjo tingiai klausydamasi, kaip jos kompanjonės tęsia regis nepabaigiamą ir tokį pažįstamą pokalbį temomis, kuriomis Irena ir jos sutuoktinio senelės sesuo mėgdavo susikauti. Ji pažvelgė į Ireną tik tada, kai ši netikėtai nutilo, ir pamatė, jog Irena žiūri jai per petį. Norėdama pamatyti, kas staiga taip sudomino Ireną, Kelė jau ketino atsisukti, kai jai už nugaros nuskambėjo vyro balsas.

– Prašau atleisti, jūsų didenybe, bet aš norėčiau gauti leidimą kitą šokį sušokti su šia gražia panele.

Kelė staigiai atsisuko ir išplėtė akis pamačiusi, kad spokso į kauke pridengtą Rojalisto veidą.

Sudomino? Pirkite knygą
PLANUOJANT VEDYBAS
bene geriausia kaina **ČIA**

Ledi Kalandra turėtų neatsiginti jaunikių. Tačiau perdėm globėjiškas jos brolis, kunigaikštis Ročfordas, sugeba atbaidyti visus tinkamus džentelmenus. Tai yra visus, išskyrus paslaptinę grafą Bromvelį. Nors brolis griežtai draudžia bet kokius jų santykius, Kelė susivokia, kad mįslingasis grafas ją traukia. Nepaisydama brolio, ji surezga planą, kaip vėl pasimatyti su Bromveliu, ir pasitelkia į pagalbą Frančeską Hoston, garsėjančią gebėjimu piršliauti. Bet kai išaiškėja grafo ir kunigaikščio tamsios praeities paslaptys, Kelei gali būti per vėlu suprasti, kad pakliuvo tiesiai į spąstus.

Žavinga... Candace Camp dar kartą įrodo, kokia ji puiki, atgaivindama romantiškus nuotykius tarp jos sukurtų patrauklių mylimųjų kartu papildydama pasakojimą įtikimais ir įdomiais šalutiniais veikėjais.

PUBLISHERS WEEKLY

Meistriškai parašyta, giliai paliečianti meilės istorija.

ROMANTIC TIMES BOOKREVIEWS

svajonių knygos 9 786090 311431

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI